

Τὰ παρόχθια τοῦ Νέβα

λευκόν, ἀμυδρῶς φωτιζόμενον ἀπὸ τὸν πλάγιον χειμερινόν ἥλιον ὁμοιάζοντα δίσκον ὀχροῦ χαλκοῦ. Τὰ βιομηχανικὰ προάστεια τῆς Πετρούπολεως μὲ τὰς ὑψηλὰς κατακλείστους οἰκοδομὰς τῶν δὲν διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὰ τοῦ Βερολίνου. Ἰδιάζουσιν φυσιογνωμίαν ἔχουν μόνοι οἱ ἐργάται, οἱ ὁποῖοι μεταβαίνουν εἰς τὰ ἐργοστάσια τυλιγμένοι εἰς δασυμάλλους προθεῖας. Τὸ ἔλκνηρον ὑπερβαίνει τὰς τρεῖς συγκεντρικὰς διώρυγας τοῦ Νέβα, τὰς ὁποίας ἔσκαψεν ὁ Μέγας Πέτρος. Οὗτος ἦτο θαυμαστῆς τῶν Ὀλλανδῶν καὶ ἠθέλησεν ὡς ἐκεῖνοι νὰ θεμελιώσῃ τὴν πρωτεύουσάν του ἐπάνω εἰς πασσάλους εἰς τὰ ἔλη τῆς Φινλανδίας. Ἄλλ' ἤδη εὐρισκόμεθα εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, τὴν θριαμβευτικὴν λεωφόρον τοῦ Νιούσκη, ἐπάνω μὲν τοῦ εἰς τὴν ἄκραν αὐτῆς πολυσεβάστου μοναστηρίου, ὅπου φυλάττονται τὰ λείψανα τοῦ ἐθνικοῦ ἥρωος Ἀγίου Ἀλεξάνδρου Νιούσκη καὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ θάπτωνται οἱ ἐπίσημοι νεκροί. Ἀπὸ τὴν Μονὴν ἡ λεωφόρος ἐκτείνεται εἰς μᾶκρος τριῶν ὄλων χιλιομέτρων ἕως εἰς τὰ κτίρια τοῦ Ναυαρχείου, τὰ ὁποῖα κρύπτουν τὴν θέαν τοῦ ποταμοῦ, καὶ καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα δὲν παύει ὁ ξένος νὰ θαυμάζῃ τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωηρότητα τοῦ ῥωσικοῦ βίου.

Οἱ κατὰ μαυροὶ τριποδισταὶ (trotteurs) τρέχουν καὶ διασταυρώνονται ἀστραπηδόν, ὑψόνοντες σύννεφα κοπανισμένα χιόνος περὶ τοὺς ἐγῶιστάς, ὡς καλοῦνται τὰ πρὸς χοῆσιν τῶν μὴ ἐπιθυμούντων νὰ ἔχῃσιν σύντροφον στενὰ χωρὶς ὀπίσθιον στήριγμα ἔλκνηρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιβαίνουν ἀξιωματικοί, καὶ κάποτε νεαραὶ κυραὶ, σκεπάζουσαι τὰ γόνατά των μὲ δέρμα ἄρκτου καὶ προσπαθοῦσαι νὰ διατηρήσωσι τὴν ἰσορροπίαν των. Ἄν δὲ τύχῃ νὰ στρωμωθῇ ἐκεῖ ἀνδρόγυνον, ὁ κύριος ἀγκαλιάζει μὲ πολλὴν χάριν τὴν μέσσην τῆς κυρίας. Τὸ κάθισμα τοῦ ἀμαξήλατου εἶναι μικρότατον, αὐτὸς δὲ γιγαν-

τιαῖος, μακρογένης, φέρων σκουφὸν ἀπὸ βελούδον κόκκινον ἢ γαλάζιον καὶ διοικῶν τὸν τριποδιστὴν τοῦ μὲ μεγαλοπρέπειαν ῥωμαίου ποντίφηκος. Αἱ λωρίδες τοῦ χαλινοῦ εἶναι ὡς νῆμα λεπταὶ καὶ ἡ ὄλη ἵπποσκευὴ σχεδὸν ἀόρατος, ὥστε ὁ ἵππος φαίνεται τρέχων γυμνὸς καὶ ἀχαλίνωτος ὑπὸ τὴν δούραν, ἥτοι τὸ κυρτούμενον ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του με-

Ἐλκνηρον λεγόμενον «Ἐγῶιστής»

γάλον ξύλινον τόξον. Ὁ τριποδιστὴς συζεύγεται ἐνίστε δι' ἄπλου ἱμάντος μὲ τρελλόν, μὲ δεύτερον δηλ. ἵππον, ὁ ὁποῖος πηδᾷ καὶ χορεύει παρ' αὐτὸν κατὰ τρόπον δικαιολογούντα τὸ ὄνομά του. Ἡ δὲ